

[Statsministeren.]

fundsmæssig politik. Hvem er det, der år efter år har gennemført en kornlov her i landet — jeg erkender undertiden med tvivl i sindet? Ja, det er skam socialdemokratiske eller radikale landbrugsministre i regeringer med socialdemokratisk deltagelse. Sådan kunne jeg blive ved længe, men da det var min hensigt at tale relativt kort, skal jeg ikke fortsætte.

Det er imidlertid klart, at socialdemokratiet føler sig nært knyttet til lønmodtagerne, til arbejderne, til funktionærerne og til tjenestemændene. Det har vi aldrig nogen sinde nægtet. Og det er da klart, at så langt det er muligt inden for de givne samfundsøkonomiske rammer og som led i den udvikling, vi er inde i, vil vi bidrage til at varetage lønmodtagernes, arbejderne, funktionærernes og tjenestemændenes interesser.

Det kan da ikke være sådan, at når venstre foreslår en forøgelse i landbrugsstøtten på 190 mill. kr., så er det en samfundsmæssigt hensyntagende politik. Hvis derimod socialdemokratiet ønsker at varetage lønmodtagernes interesser, så er det en skrap klassepolitik, eller hvad man nu vil kalde den. Det kan ikke være rigtigt. Hvis det er rimeligt — og det er det — at varetage landbrugets interesser, så landbruget har rimelige vilkår at arbejde under, må det også være rimeligt at varetage arbejderne og funktionærernes interesser, så deres arbejdsvilkår er gode, og det burde man ikke kritisere os for. Man burde være glad ved, stolt over, at vi har haft en udvikling her i landet, så vi har en veluddannet og i hvert fald for nogle områders vedkommende vel-lønnet arbejder- og funktionærklasse, som gennem hele sin indsats i erhvervslivet i så høj grad har bidraget til den voksende produktion, den voksende produktivitet, til vor konkurrenceevne og til vor voksende eksport.

Om skatteforslagene — og det skal også være et svar til det ærede medlem hr. Poul Møller — må jeg virkelig fastholde, at det forholder sig sådan, at hvis enten venstre eller de konservative nu ville gå ind i praktiske forhandlinger om en skattereform, så ville vi have den i løbet af få måneder; vi ville have den på grundlag enten af det forslag til en merværdiafgift, regeringen har fremsat og nu genfremsat, eller på grundlag

af en forhandling om en afgift i detailledet, som vi har erklæret os villige til at arbejde med, hvis man foretrækker det. Det er selvfølgelig rigtigt, at vort forslag om at nedsætte de direkte skatter for de små indtægter og for mellemindkomsterne, det er en skitse; det er klart, men det er en meget konkret udformet skitse. At vi siger, det er en skitse, er, fordi det er et forhandlingsgrundlag. Jeg går ud fra, at det ikke ville gavne en mindretalsregerings muligheder for at gennemføre disse foranstaltninger at komme med forslagene i ultimativ form, men det er i hvert fald en skitse, der klart angiver, hvilken skattereform der vil kunne opnås på grundlag af gennemførelse af en vareafgift, samtidig med at nødvendige sociale forbedringer skal gennemføres. Jeg må altså fastholde, at hvis vi ikke i løbet af få måneder har denne skattereform, som begge de ærede oppositionspartier jo har reklameret så meget med at de er tilhængere af, så er det, fordi ingen af dem vil gå ind i praktisk handling. Jeg kan ikke se, at det er en urimelig skarp argumentation. Jeg kan godt forstå, hvis man ikke kan lide, at jeg siger det, men det er jo dog rigtigt.

Så kan man sige: ja men har regeringen ikke et andet flertal, den kan gennemføre det med? Men det har vi jo ikke. Det radikale venstre har sagt, at man kun vil medvirke til disse ting, hvis enten venstre eller de konservative også gør det. Om det er rimeligt, kan man så diskutere med det radikale venstre; jeg forstår da godt, at det radikale venstre siger noget sådant over for en så stor og så gennemgribende reform.

Det ærede medlem hr. Poul Hartling spørger, om regeringen vil gennemføre kildeskat sammen med SF. Er det ikke sådan lidt for snedigt spurgt? Jeg får oven i købet at vide, at det kan besvares med ja eller nej. Det ærede medlem ved jo udmærket godt, hvad det kan besvares med: at der ikke er flertal mellem socialdemokratiet og SF til at gennemføre noget sådant, så derfor får spørgsmålet udelukkende denne lidt snedige, retoriske karakter, som det selvfølgelig er det ærede medlem hr. Poul Hartlings ret at anvende; det er da indlysende. Men svaret må blive, som jeg her har givet det.

Om den udvidede tillægspension, som skulle være værdifast, større end den nuværende, efter svensk mønster, og tilfalde